

Pavel Wozka
Pražská 878
Vrchlabí 1

Věc: Žádost o předběžné projednání nároku na náhradu škody.

Dne 13.8. 1987 jsem byl eskortován orgány SNV do tábora v Minkovicích. Tehdy jsem měl u sebe jako své vlastnictví 120 ks. známek a 1 Kčs, dva pětikerunové kolky. V táboře mě udělali nákup, kde mi zakeupili a vydali mj. mýdlo, příborevý nář. Potom jsem byl zavřen do tzv. díry a uvedené věci byly uloženy na OVKT v plechových skříních a ztratil jsem práve s nimi disponovat.

Dne 9.10. 1987 jsem byl převezzen do vězeňské nemocnice. Mněho jsem toho již nevnímám, ale přesto si pamatuji jak se mnou bylo zacházeno. Eskort, která mě měla dopravit z cely do sanitky si počínala takto. Strhli mě s pryčny, bili mě, kepali do mě, šlapali mi podrážkami bot do obličeje. Jelikož jsem již nebyl schopen chůze uchepili mě v podpaždí/pedlitiny zjištěné ve vězeňské nemocnici/ a vlekli mě s nohama po zemi a po beteně po chodbě OVKT i mimo budovu až k první brance./rozdřeli mě tak nové ponožky, viz též nález při příjmu do nemocnice - úplně černé nehy od špíny/. U první branky mě vzadu uchepili nehy a nesli mě za ruce břichem dolů. Přitom mě rozkeupali a náramně se bavili, že mě tlačili rukama a pendreký do zad a zadku. S ohledem k mému zdravotnímu stavu/bederní páteř/mě také ani mohli celoživotně dostat na invalidní vozík. Já jsem v té době již jen chroptěl, příslušníci SNV se svým žertáckým smějí. Donesli mě až k výstrojnmu skladu, kde jsem si patrně měl při převeznutí své osobní věci. Tam však prohlásili, že se, vysereu na te, aby mě vláčeli dál a nahoru. Branku z tábora potom otevřeli tak, že mé tělo používali jako beranidlo a hlavou naráželi do vrat. Následně mě hodili do sanitního vazu bočním dveřmi hlavou dolů. Potom mě přikartovali na lůžko. Tím jak mě zmořovali jsem asi na půl hodiny ochrtnul a ztratil vládu zejména nad pohybem rukou a cítil ochrtnutí i v obličeji. Zvracel jsem jakási hutná hlenu a dusil se cestou zvantky. Strážný sedící vedle mě hlásil dopředu, že zvracím, co má dělat. Velitel eskorty odpověděl - vysere se na něho.

Ve vězeňské nemocnici mě odebrali ponožky, které jsem potom již nikdy neviděl. Stejně tak jsem již nespatriil žádné další z výše uvedených věcí. Vyjímku činilo asi 16 nebo 17 známek, které mi vydali příslušníci SNV za dobu mého pobytu ve vězeňské nemocnici. Tehdy jsem argumentoval tím, že nejsou všechny a že jich má být 120 ks. Řekli mi, že se zatím rozhodli mi jich dát tolik - 16/ a že to je dostatečné množství.

Obecně potom kritizují obecný katastrofální stav pekud jde o úctu příslušníků SNV k majetku vězňů. Žádám potom o finanční náhradu za zcizené věci. /10 Kčs kolky, 104 Kčs poštovní známky, ponožky 16, Kčs, mýdlo, nář dle ceny zjištěné z dokladů o jejich nákupu./

Pavel Wozka

Vrchlabí dne 3.3. 1988

he veřejnosti Jitka Wozková